

Visa Niemelä tanssii Ultra-teoksessa.

Valon tila, liikkeen kielioppi

Näyttämötaide: Ultran maailma on viileä, sen estetiikka persoonallista ja tarkkaa.

COMPANY UUSI MAAILMA

Ultra

Kantaesitys Jyväskylän kaupunginteatterissa 9.3.2017

Seija Hakkaraisen luotsaama Company Uusi Maailma on oma planeettansa esittävien taiteiden avaruudessa. Uutukaisen *Ultran* liike-elementit muuttuvat tutusti näyttämöhahmojen ja esityksen omalakisiksi kieliopiksi, jossa tällä kertaa on entistä vähemmän rosoista runsautta ja enemmän ammattimaista tiiviyyttä.

Mustassa maisemassa hehkuu jokin aurinko. Riisutulla näyttämöllä kuljeskelee neljä ilmeikästä ja vahvaa esiintyjää, tanssijat **Saga Elgland** ja **Heidi Suur-Hamari** sekä akrobaatit **Niko Miettinen** ja **Visa Niemelä**.

Alussa on tylyä, goottihenkistä, mustaa ja punaista. Näyttämön poikki vaeltaa kasvoton tanssija kuin kumma eläin kärkitossuissa. Cyr-rengas, halkaisijaltaan ihmisen mittainen akrobatiaväline, jää tanssimaan itsekseen strovaloihin.

Sitten vaihdetaan valkoisiin asuihin ja seuraa taitavaa, sympaattista hassutusta. Baletti on humoristista mutta ei parodiaa, eivätkä yksiulotteista vitsailua ole voimistelu- tai muotinäytöskohdaukseltaan.

Liikekieli on kiinnostavaa tois-toineen, katkoksineen, askelineen ja akrobaattisine temppeuineen. **Antti Helmisen** upeat valot luovat persoonallisia apokalyptisia tiloja, tehden yhteistyötä koreografian kanssa.

Seksikkäät, yksityiskohtaiset puvut ovat sitä kiinnostavampia mitä pidemmälle edetään. Esiintyjät pysyvät lattiatasossa, mutta

valot ja musiikki rakentavat tilaa ylöspäin, kun taas yksi kohtaus rikkoo sen rajat kokonaan.

Ultra on vuorattu voimakkaalla rock- ja ambientelementtisellä musiikilla – enimmäkseen **Kimmo Kuokkalan** – niin tiiviisti, että itse kaipasin lisää hengähdystilaa. Tunnelmien kuljettamisessa se on kuitenkin avainasemassa. Äkkiäännet tuntuivat turhilta.

Rosoa ja rönsyjä on hiottu niin, että paikoin esitys pitää katsojaa käsivarren mitan päässä, vaiko vain näin isossa tilassa? Elglandin eripariset jalkineet muistuttavat CUM:n tunnusomaisesta rujonkauneudesta, mutta *Ultra* kutsuu enemmän ihaillemaan kuin kiihkeästi rakastumaan.

Viileys on myös olennainen osa sisältöä, jossa itselliset hahmot eivät juuri tule toistensa iholle, vaan tarvitsevat kosketuksen väliin metallikahleen tai kohti heitetyn lelusian. Maailmanlopun edelläkin henkistytään yksin.

Tyylikäs ja hallittu *Ultra* on mieleenpainuvimmillaan silloin, kun aavistuksen sisäänpäin lämpiävää maailmaa avataan reilusti yleisön suuntaan. Nauru myös vapauttaa merkityskokonaisuuksien tulkitsemisen paineesta.

Aino Martiskainen

● Ohjaus: Seija Hakkarainen.

Suunnittelu ja koreografiat:

Hakkarainen, esiintyjät:

Musiikki: Kimmo Kuokkala,

Jukka Kaikkonen, Ari Lampinen.

Äänet: Hakkarainen, Joonatan

Jaakonaho, Kaikkonen,

Kuokkala, Lampinen. Valot: Antti

Helminen. Puvut: Sari Nyman,

Hakkarainen. Esiintyjät: Saga

Elgland, Heidi Suur-Hamari, Niko

Miettinen ja Visa Niemelä.